

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . . € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Uit liefde en vreugde dienen

DE kennis van de goddelijke wegen opende voor ons onbegrensde horizons van zekerheid en veiligheid betreffende de prachtige bedoelingen en plannen van de Allerhoogste ten bate van de mensheid die nu zuchtend en stervend is. Zo leren we met de kennis van de universele en goddelijke wet ons in de praktijk rekenschap te geven van wat de zonde en zijn gevolgen betekenen.

Het loon van de zonde is de dood, leert ons de Heilige Schrift. Maar de zonde bestaat niet uit het feit dingen te doen die God ons zou verbieden te doen, zoals wij het vroeger geloofd hebben. Wij weten nu dat is het dingen te doen die voor ons nadelig zijn en ons ten eerste geestelijk kwaad berokkenen. Dat is volgens de natuurlijke wet van de gelijkwaardigheid en niet als een straf die van de Eeuwige zou komen.

Door de kennis van de waarheid, wordt alles eenvoudig en begrijpelijk, niets is meer geheimzinnig. De goddelijke principes doen zich voor met een prachtige, absolute helderheid. Als wij ze in praktijk brengen, geven ze ons als resultaat het ware leven. De mensen kennen het niet. Zij kennen nu enkel het sterflijke leven dat hun vader Adam hun verschafte. Onze geliefde Verlosser kwam op aarde om het duurzame, eeuwige, ware leven naar voren te brengen, en zelfs de onsterfelijkheid voor degenen die zich bij hem willen aansluiten voor de redding van de mensheid.

De mensen van de christenheid denken in het algemeen dat zij kinderen van God zijn, maar dat is helemaal niet het geval, want de ouders brengen hun kinderen ter wereld, men kan zeggen per ongeluk, vanwege hun passies. Zij verwekken hen niet met het doel en de gedachte hun plicht te vervullen, die eruit bestond om op aarde het werk en de wil van God te verwezenlijken, dat wil zeggen de aarde te bevolken met kinderen die kinderen van God waren. Het resultaat van hun gedrag manifesteert zich dus noodzakelijkerwijs als een volledig ontaard product, waarvan wij ons rekenschap kunnen geven door de mentaliteit van de wereld, die nu meer dan ooit zo arm en zo ellendig is.

Het hart van de mensen gaat voortdurend naar het egoïsme, dat hun ertoe aanzet het kwade te doen. Wij hebben nu het glorieus en sublieme licht van de waarheid, die ons toont dat de mensheid een grote familie vormt die elkaar tegenwoordig helemaal niet liefheeft. Zelfs onder de leden van een kleine sektarische familie volgens Adam, vindt men vaak onenig-

heid, tweedracht en moeilijkheden die eenvoudig veroorzaakt worden omdat iedereen egoïstisch is. Daaruit vloeien noodzakelijkerwijze teleurstelling, ziekte en dood voort. Als we aan deze algemene toestand willen ontsnappen en beginnen de weg naar het leven en het geluk in te slaan, moeten we volledig van handelwijze veranderen. Het komt erop aan zich te laten onderrichten en leiden door de raadgevingen van de goddelijke genade. Dat prachtige licht wordt ons verleend, als wij de wegen van de waarheid bewandelen. Zoals wij hebben kunnen bewijzen, zijn de organen van ons lichaam allemaal altruïstisch. Zodra een orgaan niet meer functioneert voor het welzijn van het gehele lichaam, begint de vernietiging.

Het is bewonderenswaardig, dat we met ons gehemelte de smaak van de verschillende spijzen mogen onderscheiden, op voorwaarde dat wij er een goed gebruik van maken, op een gematigde manier. Als het gehemelte, daarentegen, egoïstisch wordt, als wij vooral drinken en eten om ons smaakzintuig te bevredigen en niet voor het welzijn van ons lichaam, wordt het gehemelte een vernietigend orgaan, zoals dat het geval is bij veel personen. Het schadelijke resultaat is een min of meer snelle vernietiging van het hele organisme. Inderdaad, de mens kan niet eten en drinken zoveel hij wil en alles wat hij wil; hij moet eten en drinken naargelang wat hij verbruikt. Hij moet eerst verbruiken en daarna moet hij weer op krachten komen. Hij moet niet leven om te eten, maar eten om te leven. Vaak eet de mens allerlei dingen, omdat ze zijn gehemelte behagen, alhoewel ze schadelijk zijn. De gevolgen zijn onheilspellend, want de mens brengt zo in zijn lichaam spijzen die er nooit in zouden moeten komen, en die er later uit moeten komen door een crisis, ziekte genoemd.

Dat geldt ook met wat het geestelijke of gevoelige gedeelte van de mens betreft. Wij hebben twee soorten zenuwen: de motorische zenuwen, die de organen van het lichaam in beweging zetten, en de gevoelszenuwen die ons de bekwaamheid geven met het uitwendige te communiceren door middel van onze zes zintuigen: de vijf lichamelijke, en het zesde, dat geestelijk is. Als wij de waarheid kennen en ze op ons hart laten inwerken, zal ze er nobele, grootmoedige en vriendelijke gevoelens in scheppen, in overeenstemming met de wet van de natuur die door de Allerhoogste ingesteld is. Deze wet wil, zoals wij geleerd hebben, dat elk ding voor

het goede van het andere bestaat en er een zegen voor is. Het is dus een onderlinge dienst van liefde die zich zo uit. Aangezien elk ding voor het goede van het andere moet bestaan en elk mens voor het bestwil van zijn omgeving, wordt deze onvermijdelijk een dienaar van zijn naaste.

Dat moet zo zijn. De Almachtige is de grootste Dienaar. Niets in het ganse heelal zou kunnen bestaan als Zijn macht alle dingen niet in werking stelde en handhaafde. De wet van het goede, van de onderlinge dienst uit liefde is het altruïsme, namelijk steeds vrede, vreugde, troost, welwillendheid, goedheid en het goede voorbeeld geven.

Het komt er dus op aan volleerde dienaren te worden, die voortdurend deze gevoelens om zich heen verspreiden, deze welwillende en weldoende uitstraling. Aanmoediging te kunnen brengen, in een hart de glorieus hoop op de goddelijke zegen van het komende Koninkrijk van God te doen schitteren, is een prachtige bron van vreugde en een immense eer. Het is God Zelf die ons dat voorrecht aanbiedt. De dienaar te zijn van onze naaste, in staat te zijn hem een beetje van de zon van de goddelijke welwillendheid en goedheid te brengen, is prachtig. Dat geneest ons volledig van al onze armzaligheden. Dat is wat onze geliefde Verlosser met een sublieme kracht deed. Hij bewees de mensheid een dienst die niemand haar kon bewijzen, door voor haar als losgeld zijn zuivere, vlekkeloze leven, dat vrij was van alle vernietigende principes, te geven. Waarom? Om de mensen het evenwicht te bieden dat hun ontbreekt, want dat werd verloren in Eden door de zondeval van Adam.

De wet van het evenwicht wordt op de eerste plaats in de mentaliteit verwezenlijkt van degenen die van ganser harte het heil aanvaarden dat in Jezus Christus aangeboden werd. Dat is wat onze geliefde Verlosser ons geeft door het geloof in zijn verzoenende werk, als een onschatbare weldaad. Hij kwam niet op aarde om de mensen te beschermen tegen de toorn van de Eeuwige. God koestert geen enkele toorn tegen iemand. Op dat gezichtspunt brengen de zowel katholieke als protestantse godsdiensten ongelukkige en verschrikkelijke leugens die compleet onlogisch zijn. Hoe is het namelijk mogelijk de gedachte, dat God Zijn Zoon gaf om de mensen te redden, te verenigen met die andere gedachte, dat Hij Zelf vol woede tegenover haar zou staan? Het is onzin, een gebrek aan totaal evenwicht, afwezigheid van alle logica en elk principe van de waarheid in alle opzichten.

De Eeuwige is liefdevol en goed, vol welwillendheid. Hij houdt van alle mensen en Hij wil hun een nieuw

Wie een ei geeft...

RUDY en Esther hadden met elkaar besloten hun leven te verenigen en een harmonieus gezin te stichten. Deze mooie droom kreeg gaandeweg vorm en werd tenslotte werkelijkheid. Twee kinderen bloeiden op in dit nest dat de moederliefde gezellig maakte. De vader, kaasmaker van beroep, was ook boer en opende een zuivelfabriek. Zijn vrouw deed het verschillende huishoudelijke werk en was bezig in hun kleine bergrestaurant in een vallei in de Franse Jura.

Hand in hand ging het paar vooruit, vol vertrouwen in de toekomst die zo sereen leek als een mooie zomerdag. Zonder waarschuwing kwam er echter plotseling een donderslag, een klap die Rudy in het hart raakte: de dood van Esther, zijn trouwe metgezel, terwijl ze aan het bevallen was van haar derde baby, die haar niet overleefde. Vanaf dat moment stond Rudy alleen aan het roer.

Deze situatie kon niet langer duren; als kaasmaker, boer, restauranthouder en vader van zijn gezin kon hij al dat werk niet aan. Op de boerderij ernaast woonde zijn schoonfamilie. Ze voelden Rudy's verdriet, keken met belangstelling naar zijn problemen en vonden al snel een oplossing. Ze schreven meteen aan hun dochter Lisette, die in de stad woonde: "Kom zo snel mogelijk terug om voor het huishouden van je zwager te zorgen." Op dit s.o.s.-bericht antwoordde Lisette bevestigend, nam haar plaats in Rudy's huis in en werd al snel zijn vrouw.

Aan werk geen gebrek. Het werd zelfs heel erg overvloedig ten gevolge van de geboorte van twee kinderen. In het gezin liep alles op rolletjes. Maar waardoor kwam het, dat er zo abrupt een verhuizing kwam naar een nabijgelegen dorp, waar het gezin een zeer bescheiden huis huurde?

Het was in dit huis, dat Rosa werd geboren. Na eigen baas te zijn geweest, werkte

vader nu in een asfaltmijn voor een magere salaris... Er hing een zeker mysterie overheen... Waarom dit aftandse meubelair? Er stond eigenlijk alleen het allerbelangrijkste, meer niet! En het uitdrukkelijke bevel: "Let op wat ik zeg, Rosa. Er is geen sprake van om iemand bij ons thuis uit te nodigen." Het meisje durfde geen vragen te stellen en haar ouders schreeuwden ook niet van de daken, zelfs niet in hun eigen huis, dat ze failliet waren gegaan...

Rosa's vader, een trouwe beoefenaar van de protestantse religie, liet niet na zijn kinderen respect voor God bij te brengen. Rosa luisterde met oplettende oren, had een gevoelig hart en een onderdanig karakter. Ze voelde zich dan ook prettig in deze religieuze sfeer. Haar moeder vond niet vaak de tijd om naar de kerk te gaan, maar ze was niet minder gelovig.

Het jaar 1918 brak aan, het jaar waarin de griep een ravage aanrichtte bij de hele

bevolking. Een vriendelijke familie woonde in een huis naast hen en Rosa raakte al snel bevriend met de drie buurkinderen. Op een lentedag, toen de natuur langzaam wakker werd, vond daar een drama plaats. Het gevreesde virus nestelde zich in de jonge moeder die een paar dagen later bezweek, omdat ze geen weerstand had. Vanaf dat moment werd er niet meer in het huis gelachen, er klonken geen vrolijke liedjes meer! De dood was langs gekomen, waardoor er een weduwnaar met drie kinderen van 6, 4 en 2 jaar achter was gebleven.

Rosa, die 11 was, luisterde naar de verklaringen van de volwassenen: "De goede God heeft haar tot zich genomen..." De goede God nam haar weer tot zich, dacht Rosa woedend. Er wordt gezegd dat Hij goed is en Hij heeft toch deze moeder van haar kinderen afgepakt? Dat begrijp ik niet. Het is niet eerlijk!

Maar goed, in Rosa's familie was gelukkig iedereen gespaard gebleven voor dat vrese-

leven verschaffen in het herstelde paradijs. Dat is de weldoende, verfrissende en vertroostende waarheid. Dat is wat de apostel Petrus aankondigde met Pinkstere: een tijd van verfrissing die moet komen. Al de rest is leugen, valsheid, een verschrikkelijke belediging van het grootse, wonderbaarlijk vriendelijke en wijze karakter van de Almachtige.

De Eeuwige doet steeds het goede en nooit het kwade. Hij laat het regenen en Hij laat Zijn zoon schijnen over de goeden en de kwaden, Hij heeft alleen maar gevoelens van vergiffenis, barmhartigheid, tederheid. Het is Zijn immense liefde die het Hem mogelijk maakt heeft Zijn Zoon naar de aarde te zenden om de mensen te redden door zijn leven aan het kruis te geven. Dat is de waarheid.

Het komt er dus voor ons op aan dezelfde gevoelens te hebben als onze hemelse Vader. Dat is waardoor wij met Hem verwant zijn als Zijn welbemindde kinderen. Wanneer men ons kwaad heeft berokkend, moeten we het met goed vergelden en vergeven. Men kan de sterkste man ontwapenen door hem te behandelen volgens de universele en goddelijke wet. Zo zijn de wegen die de Allerhoogste voor ons plaatst. Ze zijn bewonderenswaardig. Ze vervullen ons hart met geluk en een complete zekerheid.

Met het weinige dat wij al gedaan hebben in de richting van de goddelijke wegen, hebben we een overtuigend resultaat kunnen verwezenlijken in deze ware zin dat we onderling elkaars dienaar geworden zijn, zoals het Goddelijke Woord het ons toont. Anderzijds, het gaat er ook niet om te zeggen: "Ik wil mij nooit laten dienen, ik wil altijd zelf dienen." Dat zou hoogmoed zijn en een miskennis van het proces van het goede, want dat zou onze naaste de gelegenheid afnemen om ook in de goede richting van het goede, het altruïsme te gaan en ook de zegen te ontvangen door ons te dienen.

De wegen van God zijn vol van dezelfde geest die blijkt uit het verhaal van de weduwe van Sarepta. Toen de man van God bij haar kwam, heerste er hongersnood in het land. De man van God zei tot haar: "Geef mij een stuk brood." De vrouw antwoordde: "Ik heb alleen nog maar een handvol bloem en een beetje olie. Ik kan iets bakken voor mij, en iets voor mijn zoon, en daarna zullen we sterven." De man van God drong aan en zei: "Bak eerst iets voor mij en daarna zal je wel zien." Ze gehoorzaamde, en vanaf dat moment ontbrak het nooit aan bloem, ook haar olie was nooit op, de zegen uitte zich over haar huis. Dat kunnen wij ook voortdurend ervaren, ons over de waarheid verheugen die wij aan het werk kunnen zien.

Te midden van de ware familie van het geloof die zich tegenwoordig op aarde vormt, zijn er heerlijke vriendschapsbanden, want wat deze familie verenigt, is de universele wet die ze ten koste van alle inspanningen na wil leven. De verwezenlijking van deze gevoelens van nobelheid, welwillendheid, onbaatzuchtigheid en onderlinge diensten, wederzijds bewezen volgens de principes van het Rijk van God, veroorzaakt een sfeer van heerlijke broederschap. Dat is de ware familie die eeuwig zal blijven en die onder leiding van onze geliefde Verlosser, het Rijk van God op aarde zal vestigen.

Het Koninkrijk van God is het Rijk van vrede, zegen, vreugde en het eeuwige leven. Daar dient men nooit om een salaris te krijgen, zoals de dagloners. Men dient uit liefde, uit vreugde, zoals de dienaren van de beste van de meesters, onze geliefde en welbemindde Verlosser. Door zijn prachtige vriendelijke dienst met een onuitsprekelijke kracht zullen tijdens het herstel van alle dingen de doden uit hun graven komen. Zij zullen herrijzen door de macht van de opstanding die de Zoon van God verwierf door aan het kruis te sterven

voor alle mensen. Daarom is er gezegd dat hij de opstanding is en het leven. Hij zelf verklaart: "Waarlijk, ik zeg het u, allen die in de graven liggen zullen de stem van de Zoon des Mensen horen en eruit komen" voor het oordeel, dat wil zeggen voor de discipline. Zij zullen dan op hun beurt de universele wet leren kennen. Door ze met heel hun hart na te leven, zullen ze zo het eeuwige leven bereiken in het herstelde paradijs.

Dat is het bewonderenswaardige en grootse resultaat van de opperste dienst van liefde die de Allerhoogste betuigde door Zijn Zoon te geven als losgeld voor de zondige mensen. Het is het sublieme resultaat van de laatste dienst van liefde volbracht door de Zoon van God door zichzelf vrij te geven als zoenoffer om ons heil te verzekeren, begeleid met de 144 000 leden van zijn lichaam, zijn kleine kudde. Deze laatsten werden onder de mensen gekozen tijdens de loop van het evangelische tijdperk dat nu gaat eindigen.

De tijd van verfrissing, aangekondigd door de apostel Petrus tijdens zijn redevroering met Pinkstere, is dus al werkelijkheid aan het worden. Dat is nu alleen nog maar waarneembaar door het Leger van de Heer dat nu opstaat. Maar weldra zullen deze tijden van zegen zich over de hele aarde manifesteren door middel van de openbaring van de kinderen van God. Laten we ons dus van ganser harte verheugen op deze glorierijke vooruitzichten en laten we ons inspannen op onze beurt echte dienaren te worden, uit liefde en onbaatzuchtigheid, om de goddelijke beloften van het eeuwige leven en geluk te mogen erven in het paradijs dat hersteld zal worden.

De ware oorzaken van de honger in de wereld

Uit de krant *Ouest-France* van 30 november 2022 geven we het volgende artikel weer, dat de ware oorzaak van hongersnood uitlegt.

"Zijn we te talrijk geworden?"

Is de impact van de bevolkingsgroei op het klimaat te dragen? Het hangt allemaal af van veranderende stijl van leven, zegt Guy Baudelle, leraar aardrijkskunde.

"Vijf miljard in 1987, zes in 1999, zeven in 2011 en nu acht miljard volgens de laatste VN-schatting, bijna een miljard meer per decennium: de bevolkingsgroei is duizelingwekkend. De mensheid zou zo in 2060 de grens van tien miljard passeren, om aan het einde van deze eeuw haar maximum te bereiken, ongeveer elf miljard.

Dergelijke vooruitzichten roepen ernstige zorgen op over het vermogen van onze planeet om zichzelf te voeden. Voor Malthus al (1798) leidde een bevolking die sneller groeide dan de middelen van bestaan onvermijdelijk tot hongersnood, bij gebrek aan een vrijwillige beperking van geboorten.

Aan het begin van de jaren 1960 en 1970 voorspelden neo-Malthusianse profeten zoals Paul Ehrlich, geobsedeerd door de idee van een apocalyps op voedsel gebied, honderden miljoenen doden. Verschillende andere Amerikaanse essayisten (Lester Brown, het Worldwatch Institute...) verdedigen nog steeds deze alarmerende ideeën, waarvan de duidelijkste echo is te zien in de weigering kinderen te krijgen onder paren in ontwikkelde landen, ontstaan volgens de stellingen van de activistische „geen kind“ beweging (Childfree).

De angst voor de toekomst wordt nu versterkt door de uitdaging van de opwarming van de aarde, wat sommige waarnemers ertoe brengt om de uitstoot van broeikasgassen die elke pasgeborene zal veroorzaken te berekenen (en aan het licht te brengen), een extra reden in hun ogen om het kinderaantal te beperken.

Het is duidelijk dat deze catastrofale voorspellingen door de feiten worden tegengesproken dankzij

de aanzienlijke vooruitgang van de landbouw. Om de 10,5 miljard mensen die rond 2070 worden verwacht te voeden, is 2,2 ton droge stof per hectare nodig. De productie die in 2017-2019 werd waargenomen, bedroeg echter 4,6 ton, zodat de planeet 13 tot 16 miljard mensen kan voeden, op voorwaarde dat de opwarming de opbrengsten niet te veel vermindert (die in veertig jaar met 3 of 4% is afgenomen).

Honger is het gevolg van ongelijkheid

Sinds de jaren 1960 zijn hongersnooden altijd veroorzaakt door gepapende conflicten die leiden tot verstoring van de bevoorrading en speculatie met grondstoffen ten koste van de armsten, het bewijs dat honger het gevolg is van sociale ongelijkheid en niet van wijdverspreide schaarste, zoals bij de Nobelprijs voor economie, Armatya Sen, onder de aandacht is gebracht. De 2,3 miljard mensen die nu aan overvoeding lijden, zelfs in minder ontwikkelde landen, bevestigen dit.

In werkelijkheid doet de totale bevolkingsgroei er minder toe dan het veranderen van levensstijl. De vleesconsumptie is in twintig jaar tijd verdubbeld als gevolg van bevolkingsgroei en een hogere levensstandaard. China is nu goed voor een derde van de markt. Welnu, één hectare graan voedt 120 mensen, maar voedsel afkomstig uit veeteelt slechts twee. Zoals socioloog Christopher Chase-Dunn het met humor verwoordt: "Als de Chinezen evenveel vlees en eieren gaan eten en met evenveel auto's (per hoofd van de bevolking) gaan rijden als de Amerikanen, dan zal de biosfeer verteerd worden."

Het volgende is dan ook het geval met de impact van de bevolking op het klimaat: de CO₂-uitstoot per hoofd van de bevolking bedraagt meer dan 15 ton in een half dozijn olieproducerende Arabische staten vergeleken met 0,4 ton in buurland Jemen. Het benadert 15 ton in Noord-Amerika en 10 ton in de rijke landen tegen 0,3 ton in de minst ontwikkelde landen.

Als één iemand uit Qatar evenveel broeikasgas uitstoot als 325 Somaliërs, hoe kunnen we het hun dan kwalijk nemen dat ze te veel kinderen hebben? En als in de Verenigde Staten een derde van de maïs wordt gebruikt voor de productie van biobrandstof, is dat dan omdat er te veel Amerikanen zijn?"

Deze zinnen komen voort uit een verstandige geest en onthullen een waarheid die niemand kan ontkennen: er is genoeg op onze aarde om iedereen te voeden. De armoede in sommige streken van de wereld is niet te wijten aan overbevolking, maar aan de hebzucht van sommigen die te veel slechte dingen consumeren tot hun grotere ellende. Het is ook waar dat klimatologische verstoringen: droogtes, overstromingen, orkanen, enz. gewassen kunnen schaden en leiden tot tekorten. Het is echter bekend dat in geïndustrialiseerde landen velen sterven door te veel eten, terwijl in arme landen mensen sterven van de honger.

De cijfers spreken voor zich: "één hectare graan voedt 120 mensen, maar slechts twee als het voedsel gebruikt wordt voor veeteelt," zegt Guy Baudelle. Het zou daarom redelijk zijn om onze vleesconsumptie te verminderen, alleen al uit solidariteit met degenen die minder bevoordeeld zijn dan wij. Deze aanpassing van ons menu zal ook een groot voordeel hebben voor onze eigen gezondheid. Aan de andere kant vertelt dit artikel ons, dat "de CO₂-uitstoot per hoofd van de bevolking meer dan 15 ton per jaar bedraagt in een half dozijn olierijke Arabische staten tegen 0,4 ton in Jemen." We moeten ons daarom de vraag stellen: moeten we zoveel vervuiling produceren om te kunnen leven? Kunnen we niet zonder bepaalde genoegens die geen vitale behoeften zijn, maar alleen bevredigingen die vaak erg zinloos zijn?

Aan de andere kant leidt financiële speculatie met basisvoedsel zoals tarwe ook tot hongersnood in sommige delen van de wereld. Ook hier moeten we afzien van deze financiële handelingen die een minderheid

lijke virus. De laatstgeborene was de vreugde van allen tot de dag dat haar gezondheids-toestand zoveel te wensen overliet, dat ze in bed moest blijven. Rosa was natuurlijk erg gevoelig voor het lijden van haar zusje. Ze bad met heel haar hart: "O! God, genees haar, ik smek U, dat ze niet langer hoeft te lijden aan die vreselijke tumor in haar hoofd." Tien weken later hoorde Rosa met afgrijzen dat haar 9-jarige zusje opgehouden was met ademen. Deze keer was het echt te veel! Waarom nam God dit kind weg van haar ouders en broers en zussen? God is beslist te onrechtvaardig, verordonneerde Rosa. Ik geloof niet meer in Hem! Een voorbijgaande opstandigheid, want enige tijd later deed ze oprecht en vurig haar eerste communie.

Toen Rosa haar school had afgemaakt, probeerden haar ouders haar de kant op te sturen van een vervolgonderwijs. Maar hun dochter wist wat ze wilde. Geconfronteerd

met haar negatieve reactie, gaven haar ouders toe en ze stemden in met de wens van Rosa om een jaar lang als volontair op de kantoren van de gemeente te gaan werken. Aan het eind vertrok ze naar de hoofdstad om Duits te leren. De zorg voor kinderen en het runnen van een huishouden lagen haar niet. Ze sprong dan ook een gat in de lucht, toen ze een brief van haar ouders kreeg: "De voorzitter van de gemeente is op zoek naar een medewerker en heeft aan jou gedacht. Zou je ermee instemmen om terug te komen?" Of ze dat wilde? Nou en of!

Rosa was 18 jaar, toen ze opnieuw geconfronteerd werd met de dood, in dit geval die van haar vader. Zij en haar zus Nina kregen daarom de zorg voor het voorzien in de financiële behoeften van het huishouden, een verantwoordelijkheid die al snel alleen op Rosa's schouders lag op de dag dat Nina trouwde. Een feestdag, want ze had een goede echtgenoot gevonden, met wie ze vol

vertrouwen de levensweg met zijn tweeën opping. En weer een feestelijke dag, toen ze merkte, dat ze een kindje verwachtte. De wieg was klaar net als de vol liefde gebrede babyuizet. Helaas! In de wieg kwam geen baby en de uizet bleef in de kast, omdat het kindje niet voldragen werd tot grote verslagenheid van de moeder.

Opnieuw moest Rosa buigen voor deze nieuwe klap van het lot, en het was niet de laatste! Nina's man klaagde steeds vaker over hoofdpijn. En uiteindelijk moest hij een poos het bed houden, hooguit een twaalftal dagen, dacht men. Maar de tumor, die ontdekt was, vorderde in zo'n snel tempo dat Georges daardoor al snel in de kilte van het graf terecht kwam.

Alweer! dacht Rosa berustend. Nu al! zuchtte Nina smartelijk... Er was nog geen jaar verstreken sinds hun huwelijks. Toch ging het leven door voor de overlevenden, en het moest ferm onder ogen gezien worden. De

jonge weduwe bleef moedig zorgen voor de door haar man opgezette kapsalon en nam haar moeder en zus in huis. Haar moeder was druk bezig in het huishouden en Rosa gaf al haar loon af, waarbij ze voor haar persoonlijke behoeften alleen de schamele opbrengst hield van de overuren die ze op sommige zaterdagmiddagen maakte.

Het leven ging zijn gewone gangetje en Rosa putte hier en daar wat vreugde uit eenvoudige genoegens. Het werd februari, een prachtige maand februari. De sneeuw viel in dichte vlokken en bedekte het hele landschap met een dikke witte jas. Het was prachtig! Rosa en haar vriendin hadden hun slee tevoorschijn gehaald en begaven zich er vrolijk babbelend mee op weg. Twee jongemannen deden achter hen hetzelfde. Op een gegeven moment versnelden dezen hun pas, haalden de jonge meisjes in en benaderden hen met de volgende vraag:

– Waar gaan jullie naartoe, jongedames?

verrijken en een groot aantal mensen verarmen, wat soms leidt tot de meest complete ellende.

Uit deze kleine analyse volgt dat de oorzaken van de verarming van bepaalde bevolkingsgroepen niet onvermijdelijk zijn, maar afhankelijk zijn van factoren die wij kunnen veranderen. Bovendien treft de recessie ongemerkt ook onze landen. We zullen moeilijke tijden doormaken, omdat het goddelijke Woord ons een ongekende rampspoed aankondigt die een einde zal maken aan de huidige slechte wereld en de deuren zal openen naar een nieuwe wereld, rechtvaardiger, liefdadiger, waar geen armen meer zullen zijn, maar trouwens ook geen rijken.

Het is het Herstel van alle dingen dat al begonnen is. Dat zal de bevrijding zijn van vele mensen. Voor sommigen betekent het natuurlijk het einde van hun privileges. Het zal nodig zijn om te leren delen met je naaste, om hem lief te hebben als jezelf. Dit zijn de voorwaarden die het mogelijk maken om te overleven in deze nieuwe wereld, als ze in de praktijk worden gebracht. Dit vereist dat we het voornemen moeten hebben om ons karakter te veranderen, wat mogelijk is gemaakt door het offer van onze dierbare Heiland, Jezus Christus. Op grond van zijn kostbare verdiensten verworven aan het kruis, zal iedereen in staat zijn om de toestand van kinderen van God te herontdekken en eeuwig te leven op de herstelde aarde, waar geen ellende meer zal zijn en uiteindelijk geen dood meer.

Het drama van het toelaten van het kwaad dat momenteel op aarde welig tiert, zal dienen als een instructie voor de burgers van deze nieuwe wereld. Dan zullen allen God kennen en Hem prijzen voor Zijn liefde en voor het onuitsprekelijke werk van de Iosprijs, dat Hij al voor de grondlegging van de wereld had voorzien en dat onze lieve Heiland heeft volbracht. In de gezevende eeuwen die gaan komen, zullen er geen misstanden meer zijn op de hele aarde. Iedereen zal geluk en gelukzaligheid genieten als hij heeft geleerd om de prachtige universele wet na te leven, die zegt, dat iedereen bestaat voor het welzijn van zijn medemens.

Brazilië en sojabonen

De krant *Tribune de Genève* publiceert onder de titel "Economie" een artikel over de productie van sojabonen in Brazilië en de overlast die dit veroorzaakt. We reproduceren dit artikel in zijn geheel.

Nieuwe handelsroutes

Brazilië zet zijn sojaroute uit, maar tegen welke prijs? Het land van Bolsonaro investeert om het kostbare gewas sneller te exporteren. Nieuwe infrastructuur die niet zonder gevolgen is voor het milieu.

Op de Transamazone route wordt men meestal begeleid door een okerkleurige stof wolk. In het droge seizoen is het zicht bijna nul, wanneer men andere voertuigen tegenkomt op deze weg die het Braziliaanse Amazonegebied van oost naar west doorkruist. En dan, 30 km voor de haven van Miritituba, aan de oevers van de Tapajos-rivier, verschijnt plotseling het asfalt en daarmee een lange rij trekkers met opleggers. Ze komen allemaal uit het zuiden, uit de agrarische staat Mato Grosso, en zitten vol met sojabonen of maïs.

Na een reis van vijf dagen en bijna 1000 kilometer lossen ze hun lading in een van de vele havens die de afgelopen jaren als paddenstoelen uit de grond zijn geschoten. "We lossen 's nachts, omdat het minder stof maakt voor de huizen die in de buurt zijn, en in de vroege ochtend laden we een andere lading: pesticiden of meststoffen meestal, en we rijden weer terug naar Mato Grosso", zegt João da Silva, een chauffeur die al vijf jaar heen en weer rijdt.

Een snelle stijging in de export

Het duurt bijna 24 uur om een vrachtschip te vullen, dat vervolgens de Tapajos-rivier opvaart, totdat het in

de Amazone komt en vervolgens de Atlantische kust bereikt, vervolgens China en Europa. "Het is een logistiek die nooit stopt, en integendeel elk jaar toeneemt", zegt Flávio Acatauassú, voorzitter van de Vereniging van Zeehavens (AMPOR) verheugd. Ten eerste omdat de grote Amazonerivieren natuurlijke waterwegen zijn die niet uitgebaggerd hoeven te worden voor grote vrachtschepen. Ten tweede omdat de Braziliaanse landbouwproductie voor de export, met name sojabonen, explosief groeit in Brazilië.

Het land is nu 's werelds grootste sojaproductent met 139 miljoen ton geproduceerd in 2021. Meer dan de helft van deze productie komt uit de westelijke en noordoostelijke regio's. "Tot 2011 deden we het anders: deze productie ging naar het zuiden, om te worden geëxporteerd vanuit de haven van Santos, een uur van São Paulo. Het is veel winstgevender om de rivieren van het Amazonegebied te gebruiken, en het is met deze logische gedachte, dat we de oprichting van de Ferrogrão, een spoorlijn van meer dan 1000 km, ondersteunen om sojabonen van de staat Mato Grosso naar de haven van Miritituba in 24 uur te vervoeren in plaats van vijf dagen over de weg", voegt Flávio Acatauassú toe.

Op het gemeentehuis juichen we deze investeringen toe: de bevolking is toegenomen, belastingen en werkgelegenheid als gevolg daarvan. Maar de burgemeester van Itaituba die verantwoordelijk is voor het district Miritituba ontken niets van de andere kant van de medaille die dit kan veroorzaken: "We weten dat sojaboeren hier gretig op zoek zijn naar land, omdat Mato Grosso geen land meer beschikbaar heeft. En dit kan leiden tot een verdere toename van ontbossing", zegt Valmir Climaco. De opmars van sojabonen is al een realiteit in het zuidelijke Amazonegebied en baart milieuactivisten zorgen, vooral omdat de beweging breed wordt aangemoedigd door president Bolsonaro.

Ecologische rampen

Itaituba ervaart nu al de ergste tekenen van ecologische vernietiging in het Amazonegebied: zowel in termen van het verdwijnen van de bossen als door de aanwezigheid van illegale goudwinning aan de oevers van de Tapajos-rivier. Volgens een recente studie over de invloed van havenactiviteiten in 's werelds grootste zoetwaterreservoir, de Tapajosrivier, neemt de vervuiling door chemisch afvalwater toe.

Vissers zijn zich terdege bewust van deze situatie: sinds er dertig private zeehavens in de regio actief zijn, zijn hun netten hopeloos leeg. "We mogen niet in de buurt van hun havens komen en we hebben niet meer genoeg te eten, kijk naar wat ik heb gevangen", zegt Raimundo Ayres dos Santos, wijzend naar drie kleine vissen op de bodem van zijn boot. Een soortgelijke ervaring hebben de Munduruku-indianen die op de andere oever wonen. "De weinige vissen die we vangen, hebben een buik vol soja en we worden ziek. Maar we maken ons vooral zorgen over de toekomst: omdat dit alleen maar erger zal worden", zegt het indiaanse stamhoofd.

De komst van de trein, nieuwe havens en sojaplantages baren de lokale bevolking zorgen, maar ook de specialisten die de effecten van dit exportbeleid voor de Brazilianen aan de kaak stellen. "Nu produceert Brazilië sojabonen in een gebied zo groot als Duitsland. Aan de andere kant beslaan de landbouwgebieden waar het voedsel van de Brazilianen verbouwd wordt: rijst, bonen en cassave de afgelopen jaren nog maar een vierde van de oppervlakte. Daardoor wordt de handelsbalans gunstige, maar wordt de armoede groter", zegt professor geologie Larissa Bombardi van de Universiteit van São Paulo.

Brazilië bevindt zich op het kruispunt van drastische keuzes: zijn positie als graanshuur van de wereld bevestigen terwijl 33 miljoen Brazilianen niet genoeg te eten hebben? Of voorrang geven aan de lokale landbouw en niet langer massaal investeren in infrastruc-

tuur voor export? Het is aan de volgende regering, die in oktober zal worden gekozen, om te beslissen, in de context van stijgende prijzen en armoede.

We kunnen gemakkelijk begrijpen, dat de productie van sojabonen een meevaller is voor Brazilië. Zozeer zelfs dat het land het produceert op een gebied dat even groot is als Duitsland, wat enorm is. Naast de problemen veroorzaakt door monocultuur en de behandelingen die nodig zijn om plagen en parasieten te bestrijden, is het gemakkelijk om je de infrastructuur voor te stellen die nodig is om dergelijke productie van het binnenland naar de dichtstbijzijnde havens te vervoeren. Ontbossing, de nodige wegen en spoorlijnen zijn een ecologische ramp.

Er is nog een ander probleem dat bijdraagt aan de reeds genoemde, Brazilië staat inderdaad voor een keuze: ofwel de productie en handel van sojabonen ontwikkelen, ofwel legitieme prioriteit geven aan de lokale landbouw, omdat er anders een hongersnood dreigt. De industriële sojaproductie verrijkt sommigen, maar verarmt velen, zoals de vissers die in dit artikel worden genoemd. We kunnen dus spreken van "drastische keuzes" waarover de autoriteiten zullen moeten beslissen. Je kunt het niet iedereen naar de zin maken. En wie is het staatshoofd dat blij zou zijn om aan het hoofd te staan van een natie waar 33 miljoen burgers niet genoeg te eten hebben? Dat is ongeveer een zevende van de bevolking.

De wereldwijde productie van sojabonen bedraagt 290 miljoen ton. 250 miljoen ton wordt gebruikt voor de productie van olie voor menselijke consumptie. De residuen van de vervaardiging van de olie vormen de voor dierlijke consumptie bestemde veekoeien. Tegenwoordig is de productie en consumptie van sojabonen erg belangrijk in de wereld, maar dit kan veranderen, zoals we hebben gezien voor andere producten. In het geval van Brazilië zou het daarom passend zijn om een langetermijnvisie te hebben om te beslissen over de strategie die voor de komende jaren moet worden ontwikkeld.

Naar onze bescheiden mening hoef je die vraag niet eens te stellen. Het is ondenkbaar om een zevende van de bevolking in armoede te laten om een minderheid van de mensen te verrijken en ecologische rampen te veroorzaken die onherstelbaar kunnen zijn. Wedden op winst is altijd een slechte berekening. Het is een keuze die op de lange termijn betaald moet worden en die duur is. Volgens de principes van de Universele Wet, die stelt dat iedereen bestaat voor het welzijn en de welvaart van zijn naaste, moet het probleem van armoede en honger in het land eerst worden verholpen. Een volk dat normaal gesproken zijn behoeften kan bevredigen, is minder geneigd tot revolutie en rebellie. Het is gemakkelijker om over zo'n volk te regeren.

Daarom verheugen we ons in de naderende komst van het Koninkrijk van God op aarde dat alle problemen zal oplossen. Zowel de problemen die zich voor regeringen voordoen als die van alle mensen in het bijzonder. Allen die streven naar een betere wereld worden uitgenodigd om mee te werken aan de introductie van dit prachtige Koninkrijk van God dat eeuwig zal voortduren.

Een waargebeurd verhaal

In *Le Petit Ami des Animaux* verscheen in de formulering van Gil Burler het volgende ontroerende artikel: "De odyssee van een hond van de Zwarte Zee naar het Meer van Genève":

In 1845 richtte Nicolaas de Eerste, Tsaar van Rusland, zich tot een inwoner van Geneve, de heer Pictet, met het verzoek hem een kudde merinosschape te leveren die bedoeld was om de veehouderij in de regio's van Zuid-Oekraïne te verbeteren.

De heer Pictet, een landbouwkundige eveneens be-

– Naar het restaurant van S., op de top van de heuvel.
– Vinden jullie het goed als we met jullie meegaan?
– Waarom niet!

Zo kwamen ze met z'n vieren bij elkaar, leerden elkaar enigszins kennen en kwamen aan het einde van de wandeling. Nadat ze hun dorst hadden geleest, pakte iedereen weer zijn sleet om te beginnen aan de afdaling tot beneden in het dorp, waar Louis, een van de twee jongemannen, op Rosa wachtte. Hij wilde haar iets vertellen... Om te beginnen zei hij haar een paar dingen over zijn privéleven: "Ik heb hier nog niet lang gewoond. Voorheen woonde ik bij mijn ouders in M. in een afschuwelijk verstikkende familiesfeer. Toen ik 19 werd, ontsnapte ik dan ook na het voltooien van mijn stage als monteur. Op mijn nieuwe werk ontmoette ik twee bijzondere mensen, die me een buitengewoon interessante boodschap gaven. Toen moest ik weg

uit de fabriek, bij gebrek aan voldoende werk. Ik sloeg toen een krant open op de vacaturepagina en ontdekte het adres van het huis, waar ik nu voor werk in dit vriendelijke dorp."

Rosa luisterde, zonder een woord te zeggen, en vroeg zich af waar deze jongeman heen wilde met zijn verhaal. De laatste, vertrouwen gekregen door de vriendelijke houding van zijn gesprekspartner, vervolgde zijn gedachten:

"Vroeger geloofde ik in een straffende God, maar nu is het heel anders. Ik ben ervan overtuigd dat God niemand straft. Zijn naam is Liefde, en Hij laat ons volkomen vrij om te kiezen tussen goed of kwaad, terwijl Hij ons vriendelijk waarschuwt dat de wet van gelijkwaardigheid perfect werkt, dat een mens dat, wat hij heeft gezaaid, ook op een of andere dag zal oogsten.

– Dat lijkt me inderdaad heel logisch.

– Nog één ding! De ziel is niet onsterfelijk.

Bij de dood is alles echt voorbij. De Bijbel is duidelijk in het hoofdstuk van Prediker: "Er is geen werk, geen gedachte, geen wetenschap, geen wijsheid, in het verblijf van de doden waar je naartoe gaat." Maar dankzij de Iosprijs die de Zoon van God heeft betaald, is er hoop op een opstanding...

– In de hemel?

– Nee, op de aarde die weer de voetenbank van de Eeuwige is geworden, het herstelde Paradijs.

– Als God niet straft, waarom neemt Hij dan een moeder weg van haar kinderen en onttrekt Hij kinderen hun ouders?

– Wees er zeker van, juffrouw, dat het niet God is die iemand wegneemt. De macht van de dood is in de handen van Satan, die door de Schrift vanaf het begin wordt beschreven als een leugenaar en moordenaar.

– Ah! wat een opluchting geeft deze openbaring mij. Dank je dat je mij daarvan deelgenoot heeft gemaakt.

– Ik heb je nog veel meer te vertellen, maar het is al laat. Kunnen we elkaar morgen weer zien?

De avonden volgden elkaar op, de een nog mooier dan de ander. Ook de maan was trouw aanwezig bij elke afspraak, verlichtte het landschap en deed de sneeuw schitteren die knarste onder de voeten van de jongelui. Ze hielden nooit op de schoonheid van de natuur te loven en het goddelijke plan dat Louis uitgebreid aan Rosa bleef uitleggen, die het allemaal aanhoorde, maar soms wat terughoudend was: "Ik ben het niet eens met je standpunt over de burgerlijke, militaire en religieuze machten die jij duivels vindt en die van de planeet zullen verdwijnen. Ik ben juist erg geïnteresseerd in politiek en ik ben een trouwe beoefenaar van de protestantse religie."

Louis liet zich niet intimideren door de reacties van het meisje. Hij was overtuigd van wat hij geloofde en verzekerde alles

